

ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Η ΑΝΑΖΗΤΗΣΙΣ ΤΗΣ ΠΑΤΡΟΤΗΤΟΣ

ΝΟΜΟΣ περί αναζήτησεως της πατρότητος πού δημοσιεύθηκε εδώ προ δλίγων ημερών, πού Γαλλίαν έχει τεθή εις εφαρμογήν πρό πολλών ετών. Τότε δε εγράφησαν ένα σωρό ανέκδοτα άλλα αληθινά και άλλα φτιασμένα από διαφόρους εθνομορφούς.

Από τα ωραιότερα αυτά ανέκδοτα είνε και τα εξής :

Δύο Έβραίοι είχαν την ίδιαν φίλην. Όταν στήν αρχήν τή εκατάλαβαν έβύμωσαν, αλλά κατόπιν ειδαν ότι είνε θά τούς έοτιέχιζεν οικονομικώτερα. Συνεννοήθηκαν λοιπόν οι δύο των φιλικώτατα και έμοίρασαν στή μέση την φίλην των και τή έξοδα τής συντηρήσεώς της. Ο Έβραάμ θά έβλεπε την Άδέλαν— έτοι έλέγετο ή κοινή φίλη των— την Δευτέραν, Τετάρτην, και Παρασκευήν, ή δε Βαρούχ την Τρίτη, Πέμπτην και Κυριακήν. Τό Σάββατον δέν θά την έβλεπε κανείς των, θά την άφηναν έλεύθερον, γιατί και οι δύο των ώς εδοσεβείς Έβραίοι άπειχον πάσης έργασίας την ημέραν αυτήν.

Έτσι περνούσαν και οι τρείς των καλά. Μιά μέρα όμως ή Άδέλα, λέει στούς δύο φίλους της ότι ήτο εις ενδιαφέρουσαν κατάστασιν και ότι τούς έτοίμαζεν ένα παιδάκι. Οι δύο Έβραίοι θέλησαν να εξιγνιάσουν τίνας ήταν τό παιδί, μα ή Άδέλα είχε χάσει τόν λογαριασμόν. Τότε λοιπόν και αυτοί άποφάσισαν, τό παιδί πού θά γεννηθεί νάιναι και τών δύο. Έτσι θά τούς έτοιχίζεν οικονομικώτερα. Και κάθε φορδ πού συντηρώτο έκαναν σχέδια πώς θ' αναθρέψουνε τό παιδί τι θά τό κάνουν κ.λ.π.

Οι μίνες περνούσαν και ή γέννα έπλησίαζεν. Ο ένας άπό τούς Έβραίους, ή Άβραάμ είχε μετανοήσει εν τω μεταξύ.

Μήπως ήξερον άν τό παιδί ήταν δικό του; Και τι τή θέλετε; Νά βάζη κανείς μελλόδες στό κεφάλι του... Και τό κυριώτερο : άλλα έξοδα τώρα. Δέν έφθαναν όσα ήθελεν ή Άδέλα :

Μά είχε όσοις τό λόγο τον στόν Βαρούχ. Μιά μέρα πού έπληγε να ιδή τι κάνει ή Άδέλα, ή ύπαρέτρια μόλις τού άνοιξε την πόρτα τού ειπε πώς ή κυρία της εγέννησε...

«Νά πρό' ή όργη !» ειπεν άνάμεσα στά δόντια του ή Άβραάμ.

— Έγέννησε δίδυμα ! έπρόσθεσεν ή ύπαρέτρια. Η κυρία Άδέλα για να μη μείνη κανένας παραπονεμένος, ούτε έσοις κύριε Άβραάμ, ούτε ή κύριος Βαρούχ σάς έκανε δύο παιδάκια. Ένα στόν καθένα !...

Δύο ; Ατόδ πάλιν ήταν άπό τάγραφο ! Ατόη ή Άδέλα ειπε άνυποφωρη ! Είπαμε να κάνη ένα παιδί, μελλάς βέβαια μα κομμάτια να γίνη !... Ητανε δύο πατέρες, θά έμοίραζαν τή έξοδα και τό πράγμα έχρόταν ος κάποιον λογαριασμό. Μά δίδυμα ! ένα ή καθένας; Πάει πολύ !...

Ατόδ εσυλλογίζετο ή Άβραάμ ώσπου νάνέβη τή σκάλα. Έπληγε κοντά στή λεχώνα, μα την ώρα έκελνη τό ένα άπό τή δίδυμα πέθανε.

— Τό δικό μου πέθανε ! έφώναξε κλαίγοντας ή Άβραάμ. Τό δικό μου τό καυμένο !

Πριν άκόμα ή λεχώνα και ή μαμήν προλάβουσε να φέρουσε άντιρροπι, ή Άβραάμ έφυγε τρεχάτος.

Άκριβώς εκείνη τή στιγμήν έχρόταν και ή Βαρούχ. Μόλις τή ειδεν άπό τό κεφαλόκαλο ή Άβραάμ να μπαίνη, όρμη στή σκάλα... Οι δύο φίλοι συννητίθησαν στή μέση τής σκάλας.

— Βαρούχ ! φίλε μου ! τού λέγει κλαίγοντας ή Άβραάμ, τί όνοματρία ήταν ατόη πού με βοήθησε ; Η Άδέλα γέννησε δίδυμα. Μά τό δικό μου τό παιδί πέθανε τό καυμένο... ***

Όραϊόν έπίσης ειπε και τό κάτωθι άνέκδοτον τού Αττοκράτορος τής Γαλλίας Ναπολέοντος τού Γ' τή όμοίαν συνήθη πριν δημοσιευθί ή νόμος περί πατρότητος, όποτε άπαγορευέτο ή αναζήτησις τής πατρότητος.

Ο Αττοκράτωρ συνήθιζε ντυ-

μένος πολιτικά και άγνώριστος, να βγαίνει κάθε μέρα περίπατο, μ' έναν ύπασιοτήν του.

Μιά μέρα πού περπατούσαν στό δάσος τής Βουλόνης, ή Αττοκράτωρ άφηρημένος έπεσεν επάνω σ' ένα παιδάκι πού έπαιζε κυλώντας τό στεφάνι του.

Τό παιδί έτρόμαξε κ' έβαλε τή κλάμματα. Ο Αττοκράτωρ έοήκωσε τό στεφανάκι πού ειχε πέσει, έχάδιδεπε τό παιδί και θέλησε να τό φιλήση, μα εκείνο δέν ήθελε.

Τότε ή ύπασιοτήτις λέγει στό παιδί.

— Γιατί, μικρέ μου, δε στέκεσαι να ος φιλήση ή κύριος ; Ξέρεις ποιός εινε ;

— Ποιός εινε ; ρώτησεν ή μικρός πεισιωμένος.

— Εινε ή Αττοκράτωρ !

— Τι ; ή Αττοκράτωρ ! ειπε τό παιδί θυμώνοντας τειδ πολύ.

— Ναι, ή Αττοκράτωρ ή ίδιος !

— Αμ' τότε, καλά έκανα και δε στάθηκα να με φιλήση ! ειπε με περισσοτερον πείσμα ή μικρός. Έγώ δέν τόν αγαπώ τόν Αττοκράτωρα !...

— Και γιατί παιδί μου δέν τόν αγαπάς τόν Αττοκράτωρα ;

έρωτησεν ή ύπασιοτήτις.

— Γιατί εινε κακός άνθρωπος !...

— Πώς τό ξέρεις εσύ πώς εινε κακός άνθρωπος ;

— Πώς τό ξέρω ; ειπε φουρηγιάζος ή μικρός. Τό ξέρω γιατί μου τό ειπεν ή μαμαπάς.

Ο ύπασιοτήτις ειδεν ότι έπρεπε να ύπιάλην τόν μικρόν εις πλήρη άνάκρισιν.

— Τι σου ειπε δηλαδή ή μαμαπάς σου ;

— Μου ειπε πώς ατόδ ή Αττοκράτωρ εινε κακός άνθρωπος και έπρεπε να νάιναι στή φυλακή...

— Μπά ; Και τί δουλειά κάνει ή μαμαπάς σου ;

— Ο μαμαπάς μου, Κύριε, εινε γερονοσιαστής ! άπάντησεν ή μικρός με πειραγμένην περιφάνειαν.

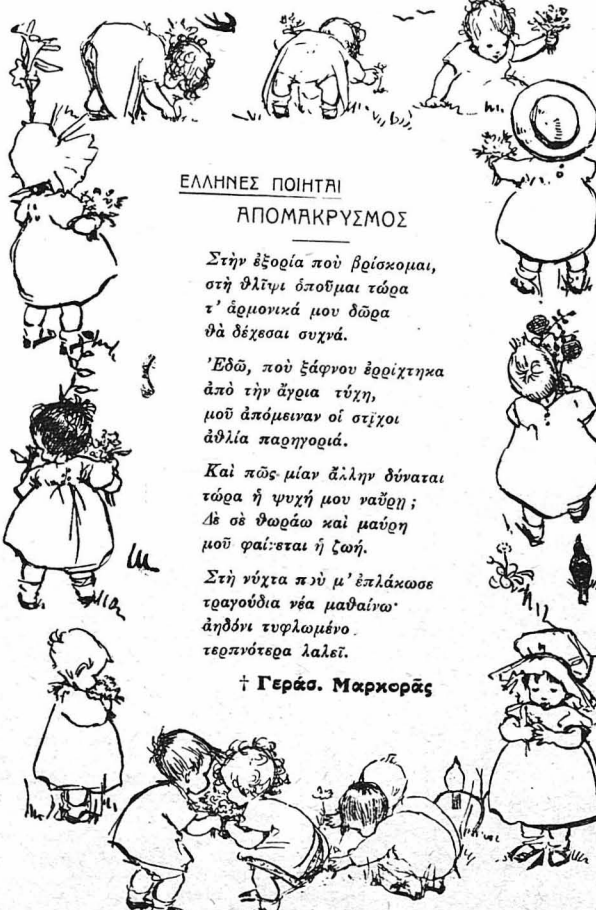
Ο ύπασιοτήτις τή έχασε. Τότε τούς γερονοσιαστής τούς διόριζεν ή Αττοκράτωρ. Ποιός λοιπόν ήταν ατόδ ή γερονοσιαστής πού άντι να εινε τοφλά άφοσιωμένος στόν κύριό του και εσεργέτη του, τόν έβριζεν έτσι ;

— Και πώς λέγεται, μικρέ μου, ή πατέρας σου ; έρωτησεν ή ύπασιοτήτις τό παιδί, θυμωμένος πλέον λογαριζόντας να πάρη σημείωσιν τού όνόματος τού άχαριστου γερονοσιαστου και να τόν τιμωρήσιν...

Μά ή Ναπολέων ή Γ' δέν ύψωσε τό παιδί ν' άπαντήση, τού εκκλεισε με τό χέρι τό στόμα.

— Φθάνει ! φθάνει ! ειπε στόν ύπασιοτήτην. Ο νόμος άπαγορεύει την αναζήτησιν τής πατρότητος. Μη ρωτάς λοιπόν τό παιδί να σου πη τό όνομα τού πατέρα του. Πάμε !

Κ' έτσι, ή πατέρας τού πεισιωτάτην μικρού, ή γερονοσιαστής εγλύτωσε την έξοριαν.

ΕΛΛΗΝΕΣ ΠΟΙΗΤΑΙ ΑΠΟΜΑΚΡΥΣΜΟΣ

Στήν έξορία πού βρισκομαι, στή θλίψη όσοιμια τώρα τ' άρμονικά μου δώρα θά δέχεται συχνά.

Έδω, πού ξάφνον έροχίτηκα από την άγρια τύχη, μου άπόμειναν οι σίχοι άθλια παρηγοριά.

Και πώς μίαν άλλην δύναται τώρα ή ψυχή μου ναύρη ; Δε ος θωράα και μάθη μου φαί:εται ή ζωή.

Στή νύχτα πού μ' έπλάκωσε τραγούδια νέα μαθαίνω άηθόνη τυφλωμένο τερονότερα λαλεϊ.

† Γεράς. Μακροράς

ΤΑ ΕΣΥΠΝΑ ΚΑΙ ΤΑ ΚΟΥΤΑ

Ο Οικοδεσποτής.— Ιά να σάς πάρω στήν ύπηρεσία μου πρέπει να μάς πιστοποιήσουν ότι έργασθήκατε και σ' άλλο σπήτι.

Η Υπηρετρια.— Νά σάς φέρω τότε, άπ' τό σπήτι μου μερικά χρυσά μαχαιροπήρουνα πούχουν τ' αρχικά ψηφία τού πρώην κυριού μου.

Η Φράνν.— Τι θα λέγατε άν σάς άγκάλιαζα έτσι άπότομα και σάς πλούσα ; Ο Φράνν.— Έπί τέλους !

ΔΙΑΝ ΠΡΟΣΕΧΩΣ

«Η ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ»